

Jessica Lind

preložila
PAULÍNA ČUHOVÁ

MALÉ BEŠTIE

Keď prichádzam autom k budove školy, Jakob tam už čaká. Bicykel má opretý o zábradlie. Idem z práce, on z domu.

„Tiež toho viac neviem,“ odvetím, keď sa ma vypytuje, čo vravela učiteľka do telefónu, a všimne si, aká som podráždená. Cítim na chrbte jeho ruku a musím sa ovládnuť. Myslí to dobre, no ja som vždy bola takáto – v prípade pochybností sa nedotýkať. S pani Bohleovou sa stretneme pri zborovni a kráčame za ňou do prázdnej triedy. Stoly sú usporiadané do písmena U. Pani Bohleová nám naznačí, nech si sadneme. Jakob zaváha, stoličky majú detskú veľkosť. Posadím sa na jeden zo stolov a prekrížim si ruky na hrudi.

„Hovorí, že sa to stalo viac než raz,“ uzavrie pani Bohleová správu. Je uvelebená za katedrou, my sedíme oproti nej.

„Sú svedkovia?“ opýtam sa.

„Svedkovia?“ zopakuje pani Bohleová a zvráští čelo.

„Videl ich pri tom niekto?“

Pani Bohleová pokrúti hlavou. „Stalo sa to počas veľkej prestávky. Ostatné deti boli na dvore. Oni dvaja zostali v triede sami.“

„Nie je vašou úlohou dávať na deti pozor?“ do hlasu sa mi primieša hnev.

Pani Bohleová sa na mňa pozrie.

„Ale veď vôbec nevieme, čo sa v skutočnosti stalo,“ snaží sa Jakob upokojiť situáciu.

„Neveríte mi? Dievčatá také niečo netvrdia pre nič, za nič,“ vyhlási pani Bohleová.

„Nie, to som ne...“

„My ako škola danú udalosť berieme vážne. Aj keď k tomuto veku patrí všetko vyskúšať a testovať hranice.“

„Aj my to berieme veľmi vážne,“ povie Jakob.

Pani Bohleová sa nadýchne. „Mohol Luca vidieť niečo, čo by ho mohlo zmiast?“ spýta sa.

Cítim, ako vo mne rastie hnev. „Vždy spolu spíme pri zatvorených dverách,“ sucho skonštatujem.

„Pia,“ zašepká Jakob.

„Zostáva niekedy sám s inými dospelými? Napríklad so strýkom alebo so susedom?“

„Nie,“ odpovie Jakob.

„Ale s tebou býva sám,“ poznamenám. „Aj ty si muž.“

Jakob sa na mňa vydesene pozrie.

„Mohli by sme sa porozprávať s deťmi?“ otočí sa na pani Bohleovú. „S tým dievčaťom?“

Pani Bohleová rozhodne pokrúti hlavou. Ona sama sa s ňou už rozprávala a aj vychovávateľka zo školského klubu. Veria jej. Samozrejme, že jej veria.

„A čo hovorí Luca?“ zisťuje Jakob.

Viem si to predstaviť. Ako Luca mlčí. Zovrie pery a neotvorí ústa. Zamkol ich a kľúč odhodil.

„Doteraz nič nepovedal,“ odvetí pani Bohleová a dodá, že jeho mlčanie automaticky neznamená priznanie viny, vie, aký je. Zvyšuje hlas. Prechádza z molu do duru. Na krátky okamih je z nej opäť Lucova priateľská učiteľka. Mňa tým však neoklame, opriem sa o ruky a úsmev jej neopätujem. Obžalovaný má právo mlčať.

Kľaknem si a nechám ho padnúť mi do náruče, ako to robievam zakaždým, keď poňho prídem. Čoskoro na to bude priveľký a bude mu to trápne. No dnes ho chytím a pevne objímam.

Kým sme sa rozprávali s učiteľkou, dozerala naňho sekretárka. Keď vychádzame zo školy, pokyniem jej hlavou.

Nasadneme do auta, Jakob na zadné sedadlo, ja na sedadlo spolujazdca. Len Luca sedí na zvyčajnom mieste. Zvláštny obraz – akoby bol náš starý ford únikové auto, v ktorom bankovní lupiči čakajú na návrat šoféra. Čakáme na niekoho, kto vie, kam ísť. Luca sklopí oči, stiahne plecيا.

„Čo presne sa stalo?“ spýtam sa.

Luca si obžúva spodnú peru.

„Povedz mi to,“ prehodím uvoľneným tónom, akým sa s ním bežne zhováram, no zarezonuje v ňom istá naliehavosť.

„Nič,“ takmer bezhlasne zašepká Luca.

„Kvôli ničomu sme po teba ale neprišli. Pani Bohleová povedala...“

Jakob položí Lucovi ruku na plece. Gesto má v sebe niečo chlácholívé. Nahnevá ma. Všetci by sme mali byť nahnevaní.

„Poďme do Hammerparku,“ navrhne Jakob. „Stretneme sa tam?“

Prikývnem. Vystúpime. Jakob odomkne zámok na bicykli. Patrí k tým, čo si bicykel vždy zamknú, práve preto mu ho nikdy neukradli. Ponáhľam sa znovu si sadnúť na sedadlo vodiča, auto je náš kryt. Naštartujem motor a vyrazím.

„Hneváš sa, mami?“

„Ešte neviem.“

Kým stúpim na brzdu, pohľady sa nám stretnú v spätnom zrkadielku.

„Doriti!“

Luca zalapá po dychu. Pás ho surovo vtlačil do sedadla. Na semafore som takmer prešla na červenú.

Brodíme sa lístím: žltým, červeným, oranžovým. Miznú nám v ňom topánky. Zdvihnem zrak, koruny stromov nevyzerajú preriedené, sú kypré, plné a farebné. Navyše nás zalieva zlaté slnečné svetlo a vzduch je ešte teplý, hoci s miernym nádychom chladu. Na slnku máte chuť vyzliecť si bundu a v tieni zas nasadiť si čiapku. Prechádzame popri rybníku s kačkami. Luca beží popredu na ihrisko. Štverá sa na preliezačku, ktorá vyzerá ako pavučinová guľa, vylezie až celkom hore. Jakob a ja zastaneme na okraji veľkého pieskoviska, ruky máme vo vreckách, mlčíme. Dnes je

nanajvýš nezvyčajný deň. Luca sa rozhodol prestať hádať, čo bude nasledovať. Striasol zo seba starosti, občas sa však váhavo obzrie ponad plece.

„Doriti,“ fľochnem. Šepkám, hoci sme na ihrisku takmer sami. Vedľa je priestor pre malé deti, je tam viacero matiek aj jeden otec, ale tu sme jediní. Otočím sa k Jakobovi.

Jakob vťahuje spodnú peru do úst. Keď to robí, vyzerá ako Luca. Trápi ho, že všetci hovoria, že Luca je celá mama. Blondavé vlasy, sivé oči, svetlá pokožka. Ale výraz tváre a mimiku majú rovnaké. Len s tým rozdielom, že Jakobovo obžúvanie pery niečo ohlasuje. Niečo nepríjemné.

„Pani Bohleová povedala, že deti nič také nerobia bezdôvodne,“ vyhlási a pozrie sa na mňa zospodu. Je pre mňa záhadou, ako to dokáže, pretože je vyšší než ja. „Čo by mohlo byť dôvodom?“ opýta sa. Učiteľkin náznak ho znepokojuje.

Mávnem rukou. „Veď vôbec nevieme, čo sa v skutočnosti stalo. Akési dievča porozprávalo nejaký príbeh a teraz sú z toho všetci hysterickí.“

„Myslíš si, že si to tá malá vymyslela?“

Áno, presne to si myslím.

Zarazím sa.

Naozaj si to myslím?

Ženám sa musí veriť – bezpodmienečne. Príliš veľa žien sa neodváža prehovoriť zo strachu, že by im neverili. Preto sa im musí vždy veriť. Som o tom presvedčená. Myslím na Lucove malé prstíky, keď mi ako bábätko nimi zvieral ukazovák.

„Musí nám povedať, čo sa stalo. Z jeho perspektívy. Chcem to počuť od neho,“ vyhlásim.

Jakob si vzdychne.

Keď sa Luca zľakne, úplne stíchne. Keď ho hrešíme, stiahne plec a sklopí zrak. Ako slimák, ktorý sa schováva do ulity. Neobhahuje sa ani len vtedy, keď ho trestáme neprávom, preto sme začali byť obozretní.

„Čítal si niekedy Jespera Juula?“ opýtam sa.

Jakob sa zasmieje. „Pia, to bolo pred sto rokmi. Povedala si mi predsa, že mám s radami pre rodičov prestať, pretože ti to ničí intuíciu.“

„Ale teraz mi intuícia nič nehovorí,“ odvetím.

Obaja sa pozrieme na Lucu. Visí na lanách ako opička. Blondavé vlasy mu padajú nadol. Odkedy je na svete, v hlave mám zakorenené rôzne predstavy, napríklad že zaspí a už sa neprebudí. Že sa kočík rúti na rušnú cestu, pretože som ho nesprávne zabrzdila. Že dostane nevyliciteľnú chorobu. Predstavujem si bolesť. Hluchotu. Popieranie. Nekonečné želanie vrátiť čas a zúfalstvo, pretože sa to nedá.

Všade vidím nebezpečenstvá, predstavujem si, ako spadne z preliezačky a zlomí si väzy. Bojujem s tým pocitom a nijako nezasiahnem.

Momentálne sa chce Luca každý večer modliť, navyše poklačiacky pred jeho posteľou. Jakoba to šialene rozčuľuje. Presvedčila som ho, že je to iba fáza, ak ho necháme a budeme to ignorovať, vyrieši sa to samo. A tak som už niekoľko týždňov pri večernom rituáli iba ja. Hráť tú hru

s ním. Zopnem ruky, avšak dnes oči nezatváram. Lucove pery formujú tiché slová.

„Môžem sa ťa niečo opýtať?“ prehodím, keď zvolá hlasné amen a vyštverá sa na posteľ.

„Vie Boh všetko?“

Luca sa na mňa pozrie.

„Alebo mu rozprávaš, čo sa stalo, keď sa modlíš?“

„Vie všetko,“ povie Luca.

„A čo mu potom hovoríš?“

„To je tajomstvo,“ vážne zašepká.

Odrazu som nesmierne unavená. Zhasnem a pritisknem sa mu nosom o líčko. Poznám ho lepšie ako ktokoľvek iný. Ale čím bude starší, tým viac času strávi bezo mňa a tým viac vecí zažije bezo mňa. Musí to tak byť. Nepatrí mi. Patrí sám sebe. No i tak si práve želám, aby mal vstavanú kameru ako niektoré moderné autá, na ktorej si po dopravnej nehode možno spätne prehrať, čo sa stalo, a zistiť tak, kto je na vine.

Luca pravidelne dýcha, zaspal. Z nočného stolíka beriem telefón. Celé popoludnie som hľadala na internete: „deti s podozrivým správaním“, „detská sexualita“, „ako deti prijať hovoriť“. Zo všetkých tých stránok a fór sa mi krúti hlava. Otvorím rodičovskú skupinu na whatsapp. To, že neprišla žiadna správa, ma vlastne upokojí. Vzápätí však zistím prečo. Zo skupiny ma odstránili.